

Til disse Punkter hører de 2 Forslag, der har til Formaal at svække Landstingets Stilling, dels ved at fjerne den Begrænsning i Opløsningsretten overfor Tinget, som indeholdes i § 22, dels ved den foreslaaede 10 Aars Nedsættelse af Aldersgrænsen for Udøvelse af Landstingsvalgretten. De paa disse to Punkter gældende Bestemmelser fik i 1915 Plads i Grundloven med Tilslutning fra alle Partier. Den første havde til Formaal at sætte Landstinget i Stand til i Tilfælde, hvor det maatte anses for ønskeligt, at foranledige den endelige Gennemførelse af et af Folketinget vedtaget Forslag udsat, indtil Vælgerne ved et almindeligt Valg havde faaet Lejlighed til at tage Stilling til Spørgsmaalet, og ved den anden Bestemmelse ønskede man at gøre Plads for den Forskel mellem de to af almindelig Valgret udgaaede Ting, som maatte følge af, at der maa forudsættes mere Erfaring og større politisk Modenhed hos 35-aarige end hos 25-aarige Vælgere.

Flertallet ser ingen som helst Grund til paa noget af disse Punkter at følge Statsministeren.

Det samme gælder hans Forslag om at lade Valgretsaldere til Folketinget indtræde med det 21de Aar. At man har gjort det i andre Lande — dog ikke i vore skandinaviske Broderlande —, bør aldeles ikke være bestemmende for os. Tværtimod vil der være al mulig Anledning til paa dette Punkt at stille sig afventende og med Opmærksomhed iagttage Virkningerne af den meget lave Valgretsaldere i de Lande, som har indført den. Adskilligt tyder paa, at de vil kunne blive de paagældende Lande besværlige nok.

Medens man saaledes ikke kan slutte sig til Statsministerens Forslag om den 21-aarige Valgretsaldere, kan Flertallet tiltræde, at man nu gaar til 25 Aars Valgretsaldere for Folketinget, som den i 1915 blev indført i Grundloven, saaledes at den Overgangsbestemmelse, der lod Valgretsaldere Nedsættelse fra 30 til 25 Aar foregaae gradvis og langsomt, bortfalder.

Flertallet foreslaar at give Lovfor-

slagets meget omfattende Punkt 7 en ny og langt mindre indgribende Affattelse. Man foreslaar herunder at begrænse Antallet af Folketingets og Landstingets Medlemmer til det Antal, der fra Oppositionspartiernes Side blev foreslaaet i Folketinget, at gøre Tallene for begge Ting til Maksimumstal og at fastslaa dem i Grundloven. Ved Flertallets Affattelse af Punkt 7 er tillige Lovforslagets Forslag om at flytte Valget af de 18 landstingsvalgte Medlemmer fra det gamle til det nyvalgte Ting bortfaldet. Hvilken Opfattelse man end kan have af, hvad der i saa Henseende maatte være det hensigtsmæssigste, er det Flertallets Opfattelse, at heller ikke paa dette Punkt bør man fravige den Hovedregel for Grundlovsforslagets Behandling, at der kun gennemføres Ændringer, som man fra alle Sider maa kunne enes om.

Endelig foreslaar Flertallet ved en midlertidig Bestemmelse, uanset Bestemmelsen i § 22, at give Ret til Landstingets Opløsning ved det første almindelige Valg til begge Ting, som bliver at afholde, naar Grundlovssagen er gennemført og Genforeningen med Sønderjylland fuldbyrdet.

Mindretallet (C. C. Andersen, Poul Christensen, Harald Jensen, Steincke, Trier og Vejstrup) kan tiltræde de rent formelle Ændringer (Ændringsforslagene Nr. 1 og 5 samt Ændringen i § 37 om Lagtingets Valgret) men indstiller i øvrigt Lovforslaget til Vedtagelse i *uforandret Skikkelse*.

Ændringsforslag.

Af et *Flertal* (Dalsgaard, Frandsen, Godskesen, Kragh, N. K. Kristensen, J. Chr. Møller, Nygart, Jørgen Pedersen og Piper):

Til Punkt 1.

1) Punkt 1. affattes saaledes:

„§ 7 affattes saaledes:

„Forinden Kongen tiltræder Regeringen, afgiver han skriftlig i Statsraadet en højtidelig Forsikring om ubrødelig at ville